

✠ DE STER. ✠

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Want Jeruzalem heeft aangestooten, en Juda is gevallen, dewijl hunne tong en handelingen tegen den Heere zijn, om de oogen Zijner heerlijkheid te verbitteren. Het gelaat huns aangezichts getuigt tegen hen, en hunne zonden spreken zij vrij uit, gelijk Sodom; zij verbergen ze niet. Wee hunlieder ziel, want zij doen zichzelf kwaad!

JESAJA 3 : 8—9.

No. 22.	15 November 1911.	16de Jaargang.
---------	-------------------	----------------

FOUTENZOEKERS.

De steeds bezig zijnde foutenvinder kan worden vergeleken bij iemand die altijd in een spiegel ziet. De wanstaltige gelaats-trekken weerkaatst in zijn gezicht, welke zijne walging en tegenstand opwekken, en waarop hij ten allerstrengste de vinnige pijlen van zijne critiek afschiet, zijn meer dan waarschijnlijk de tegenhangers der zwakheden van zijn eigen onvolmaakt karakter. Hiervoor kunnen logische redenen worden bijgebracht. De dichter Pope treft de spijker juist op zijn plaats waar hij zegt in eene van zijne meest gevierde coupletten:

„Ken dan u zelf; — en tracht niet Gods
[geheimen op te delven,
De juiste studie van het menschdom,
[is het menschdom zelve.”

In overeenstemming daarmee derhalve, dienen we eerst eene studie van ons zelf te maken, alvorens wij anderen juist kunnen leeren verstaan. Om het karakter van iemand anders oordeelkundig te ontleden, dienen we eerst de scherpe snede van het mes op ons zelf te beproeven. Om ons in staat te doen zijn, ten volle de waarde van iemand anders verstand op prijs te stellen, dient ons eigen gevoel in gelijke toestanden te hebben verkeerd. Bijgevolg: het waardevolste oordeel is dat, wat

als 't ware is verkregen in de school van ondervinding. De bekwaamste critiek is die, welke waarnemingen gescherpt zijn door wezenlijke feiten. De best geschoolde foutzoekers zijn zij, welke zelve vol van gebreken zijn, of in andere woorden, zij welke er hun werk van maken om in een glas te zien, waarin de eigen vlekken worden weerkaatst, die de meest hevige bespising veroorzaken. Het zijn de zelfzuchtigen, die het eerst anderen zullen laken om hunne zelfzucht. De tyraniek aangelegden zijn het eerste gereed om in opstand te komen tegen de uitoefening van het gezag. De trage, welke niets beters heeft om zijnen tijd mede te vullen, houdt er van om die te besteden in het klagen over de luiheid van anderen. De tong welke het spoedigst gereed is om ongevoeligheden en snijdende sarcasmen te uiten, is eveneens de eerste om ze zelve kwalijk te nemen. De bemoeial, welke zich steeds in een andermans zaken mengt, is altoos en onveranderlijk de eerste in het veroordeelen van twistzoeken en ongepastheden. In 't kort, iedere voortdurende twistzoeker, waarbij de rollen zijn omgekeerd, en hij zelf het slachtoffer wordt in plaats van den veroordeelaar, is altijd de eerste om onder de toegebrachte slag zich te beklagen en de onrechtvaardigheid en den gruwel hem aangedaan, te veroordeelen. De geduldigsten onder de opgelegde onrechtmatigheden zijn zij welke zelve op hunne beurt de minste beledigingen hebben geuit, en gelijk Christus er de voorkeur aan gaven om te lijden: geen kwaad denkende, omrede zij zelve zich van geen kwaad bewust waren, en berustend het oordeel overlatende aan Hem, welke iedere ziel toe zal meten met dezelfde maat waarmede hij aan zijnen naaste toemat.

Wie toch heeft niet opgemerkt de onvermijdelijk door het noodlot voorgeschreven gebeurtenis, welke het menschdom leidt om in dezelfde dwalingen te vervallen, welke zij te voren hebben veroordeeld; verkeerende in dezelfde positie en ondergaande soortgelijke moeilijkheden, als zij in het onderhavige geval hebben vermeend de ondervindingen van anderen te zijn? Het schijnt, dat het Gods weg is, om de menschelijke zwakheden dusdanig te vereffenen, de hoogmoedige en eigengerechte vernederende, om zodoende het menschdom te oefenen in zachtheid en menschenmin. De ware rechtvaardige denkt er ternauwernood aan om minder goede beweegredenen toe te schrijven aan anderen, en nimmer doet hij zulks, dan totdat hij de proef op de som heeft verkregen, wijl den reinen alle dingen rein zijn. Achterdocht daarentegen kwelt altijd den schuldige. Hij is de pot die de ketel verwijt dat hij zwart is.

Maar de meest kenmerkende trek van dezen hoop van onge-

rijmdheden is de onwil van de zijde derzulken om de werkelijkheid dezer zaken te erkennen. Schoon ze rechthoekig in den spiegel zien, welke met duidelijke juistheid hun eigen onverkwikkelijk beeld terugkaatst, verwerpen ze in elk opzicht alle verwantschap daarmede, luide hunne belangeloosheid verkondigende, ja zelfs eene plechtige verzekering gevende van hunne Christelijke naastenliefde, verlangende als ze zijn om te verbeteren; alsmede hebben ze verschillende andere motieven voor hunne tentoonspreiding der fouten en het vernietigen der goede naam van hunnen naasten. De beroeps-criticus, of de geoefende fouten-zoeker is in zijn eigen oordeel altoos vrij van de ondeugden en verdorvenheden welke hij veroordeelt, en evenals een tweede Napoleon Bonaparte de tyran, welke alle tyrannen vloekte, doet hij alsof hij het instrument was van het noodlot, speciaal daargesteld voor het doel om de zaken eens terecht te zetten. En misschien is hij, als eenmaal Bonaparte was, als Cesar was en als Nebukadnezar was, en duizenden van een lageren trap, maar hij zoude echter goed doen door zich te herinneren wat deze machtige hervormers overkwam, toen het noodlot hare doeleinden in hen volbracht zag, en hen overgaf aan de slagen der vergelding.

Het is een zeer gemakkelijke zaak om fouten te vinden. Het vereischt geen doordringend genie het bestaan ervan te ontdekken. De wereld is zóó vol met fouten, dat een voorzichtig man, ofschoon zelf een zondaar, niet behoeft te falen om zich te vergewissen waar ze zijn gelegen. En zelfs al zoude hij ook niet alles vinden wat hij te dien opzichte had verwacht, het zou hem gemakkelijk vallen datgene wat hij vond te vermeerderen en te vermenigvuldigen, wat, terzijde — een heel gewone oefening is voor zulke ontdekkers — of, als bij sommige ten zeerste opmerkenswaardige omstandigheden zijn ontdekkingstocht geheel zonder succes zoude zijn, hij kon alsdan, van uit het materiaal wat zijn eigen brein voortbracht overgaan om te verdichten, te organiseren en te scheppen naar eigen goedvinden, en in contrarie met iedere bekende wet, zoowel menschelijk als Goddelijk, maar in volkomen overeenstemming met de regels welbekend bij iedere fouten-zoeker, letterlijk „iets uit niets voortbrengen”.

De voornaamste kwestie van deze, en van iedere der voorafgegane eeuwen is niet, hoe kunnen fouten worden *gevonden*, maar hoe kunnen ze worden *verholpen*. Hier nu is een geschikte gelegenheid voor de beoefening van onze vindingrijkheid, energie en menschenmin. Onvolmaaktheid bestaat overal rondom ons en in ons. Geen menschelijk karakter is volmaakt. Eén zoodanige was er slechts ooit op aarde, en men vermeende nog fouten in Hem te vinden, waarvoor Hij ten laatste ter dood werd gebracht.

Schoon rein, kuisch en zuiver als sneeuw en ijs kon Hij den laster zelfs niet ontkomen. Hoe zoude dan eenig mensch? Elkeen die pogen zou het voorbeeld van Christus te volgen zoude dezelfde behandeling ontvangen als Hij ontving. Zooveel beter en reiner hij werd, zooveel te bitterder en volhardender zoude de vervolging zijn die hij zou ondervinden, en zou ten spijt van zijn zwakke en gevallen natuur, waarmede hij is bekleed voor dit proeftijdelijk doeleinde, een sterfelijk mensch volmaking bereiken overeenkomstig het beeld van den onbevleeten Christus, niets minder dan de directe tusschenkomst der Godheid konde hem alsdan beschermen voor een gelijkelijk noodlot. Het menschdom verlangt geene volmaking in hun midden. Dat scheidt té duidelijk eene tegenstelling, veroorzakende, dat té gevoelig eigen kleinheid en wanstaltigheid wordt gevoeld. Vandaar hun haat en afkeer. De duisternis schuwt van nature het licht. Het is onmogelijk voor hen samen te zijn. De boozen zijn juist zoo geneigd de rechtvaardigen te haten, als vonken om vuur te vatten. Deze twee geesten zijn innerlijke, onvermijdelijke en eeuwige tegenstanders. Het is onmogelijk dezelve te doen harmoniëeren.

Het is derhalve niet vreemd, dat de mensch die zelve zoo onvolmaakt is, en van nature zoo'n tegenstander van volmaaktheid, en altijd verlangend is voor de tenietdoening daarvan, waar het ook verschijnt, het zoo vasthoudend en precies verlangt van zijne medeschepselen, en hen zoo streng en ongenadig berispt, voor het vertoonen der erfelijke zwakheden, zoo gewoon aan heel het menschdom. Waarom is dat zoo? Eén antwoord is er slechts hiervoor. Is het niet omdat de groote massa der foutzoekers groote veinsaards zijn, welke niet zeggen wat zij meenen, en niet meenen wat zij zeggen, en eveneens niet in praktijk brengen wat zij prediken? Zij verlangen absolute volmaaktheid van hen, waarvan zij weten, omreden hun eigen natuur, dat zij niet in staat zijn dat te geven, evenmin als de foutenvinder zelf; welke in negen van de tien gevallen blijken zal schuldig te zijn aan de dingen door hem veroordeeld. En wanneer bij hooge uitzondering eene der ongelukkige wezens, waarvan zooveel is verwacht, eens aan alle verwachtingen zoude beantwoorden, en geheel vrij van eenige fout of blaam, volkomen volmaakt in de oogen van God en menschen zoude worden, zoude zijne loopbaan dan ook maar iets langer strekken nog dan voldoende zoude zijn om een schoonklinkend verzinsel te vinden om hem ter dood te brengen? Neen! En de eerste onder zijne vervolgers, begeerig om het ontorend kruis op te richten, en verlangend om de nagels in Zijn trillend vleesch te slaan, zoude de Farizeesche foutenvinder zijn, de ijverigste en graagste om datgene te ver-

woesten, waarop hij te voren aanspraak maakte om te verlangen.

Zie naar hen, en onderzoek de vaste staandaard derzulken, en oordeel, of dit niet is het karakter van hen die geregeld ander-mans bijzondere aangelegenheden bezig zijn na te pluizen, steenen werpende naar de glazen van anderen, schimpende tegen de rechtvaardigen, de waardigste der beweegredenen een verkeerden grondslag gevende, en zodoende in werkelijkheid alle pogingen tot vernieuwde vervorming tegenwerkende, eeuwig en altijd wijzende op de onbetekenende fouten en zwakke punten van hunne medeschepselen.

(Wordt vervolgd.)

MOEDER.

Een sprookje.

(Naar het Engelsch.)

De eenige zoon des huizes lag op zijn sterfbed. Het was de avond van den vierden dag, dat hij door de doodelijke krankheid was aangetast. De kamer was met heete lucht gevuld, de opassers waren moede en afgemat.

De zieke knaap wierp zijn hoofd nu over den eenen, dan over den anderen kant en zuchtte. Reeds drie dagen had hij niet anders gedaan dan zuchten en kreunen, gesproken had hij niet.

De vader kon ten slotte den aanblik van zijn zieken zoon niet meer verdragen; hij ging naar buiten in den grooten tuin om frische lucht te scheppen.

Buiten vond hij den dood, die om het huis sloop.

— Wie zijt ge? vroeg de beangste vader, ofschoon hij heel goed wist, wien hij voor zich had.

— Ge weet het! antwoordde de dood. Zijt ge bereid?

— Bereid? vroeg de vader angstig. Het koude zweet stond hem op het voorhoofd.

— Ik moet een leven uit dit huis hebben! zei de dood.

— Neem mij dan! antwoordde de vader, maar spaar mijn zoon! Ik heb hem behoed van zijn vroegste jeugd af; ik heb gezorgd, dat hij groot en sterk geworden is; ik heb zijn lichaam en geest krachtig gemaakt. Ik heb hem behoed als den appel mijner oogen en ik mag zeggen, dat hij een nuttig lid der maatschappij zal worden. Neem mij, dood!

De dood strekte zijn hand uit en zij niets dan „kom!”

Maar nu rolden den vader de levensmoed en de levenslust door de aderen en zijn bereidwilligheid, om in plaats van zijn zoon den dood te volgen, scheen hem voorbarig te zijn. Hij was een man in zijn beste jaren. Hij keek in 't rond; hij zag al de

plaatsen, waar hij in zijn kinderjaren had gespeeld, waar hij gelukkig en tevreden geleefd had. Daar achter, tusschen boomen verborgen, stond in het halfdonker de dorpskerk. Aan zijn voeten stuwde de stroom zijn golven voort, die melancholisch tegen de oevers klotsen.

Al deze dingen hielden zijn geest bezig. Tot dusver had hij aan deze voorwerpen nooit aandacht geschonken.

Nog altijd stak de dood hem de hand toe. De vader stond nog steeds in tweestrijd, maar al strijdende werd hij zwakker en de wensch om nog langer te mogen leven werd voortdurender machtiger in hem.

Hier bevond hij zich in den tuin, welken hij had aangelegd en beplant; daarnaast lag de weide, waarop hij als kind zoo dikwijls had gespeeld. De bloemen sloten zich en gingen ter ruste; in 't rond werd alles stil en elk geruisch, elke klank drong daardoor des te sterker in zijn oor. In de verte hoorde hij het schel gefluit van een locomotief, hij wist, wat trein het was, die daar voorbijreed: hij had er dikwijls gebruik van gemaakt. Zou hij er nu nooit meer mee kunnen rijden?

Wat moest hij doen? In zijn binnenste en in de natuur rondom hem vond hij geen antwoord.

De vogels wiegelden zich nog op de takken en gaven daaraan leven en beweging; overal zag hij het leven, dat hij bereid was op te geven.

In den stal hinnikte een van zijn paarden en onwillekeurig maakte hij een beweging in die richting; want daar was veel te doen. Zijn hond blafte en dit geluid sneed hem door het hart.

— Zijt ge klaar? vroeg de dood nog eens.

— Neen, neen, ik kan niet komen! riep de vader met gebroken stem. Daarna keerde hij zich om en ging met gebogen hoofd weer in huis.

Maar hij had geen lust om in de kamer te gaan, waar zijn zoon lag; hij sloop in zijn eigen kamer en hier ging hij voor het venster zitten en luisterde naar het onstuimig kloppen van zijn hart.

In de ziekenkamer waren de moeder en de beide zusters achtergebleven om den zieken knaap te verplegen. Toen het later op den avond werd, stond de jongste zuster op om zich in den tuin wat te ontspannen. Ook zij zag de gedaante staan wachten en ook zij wist, dat ze met den dood alleen was.

— Ik moet een offer uit dit huis hebben, zei de dood.

— Spaar mijn broeder, neem mij! smeekte het meisje met bevende stem. Hij is mijn tweede ik; wij waren onafscheidelijk van elkaar; hij zal mij niet vergeten.

— Kom dan! zei de dood en stak haar zijn hand toe.

Nu schrikte het jonge ding voor de gedaante met de uitgestoken hand. Het meisje zag op naar den hemel, die met sterren bezaaid was. Uit elk wereldlichaam straalde haar leven tegemoet, de sterren schenen haar niet koud en levenloos zooals wel in andere nachten. Ze zag in haar verbeelding de grafsteenen op het kerkhof als witte vingers dreigend tegen zich opgeheven. Daar glinsterde in het maanlicht de rivier als zilver, daar kronkelde zich het pad naar den oever, waarlangs ze elken morgen liep om melk te halen.

Het leven scheen haar toch te groote waarde te hebben om het te verliezen; haar hart werd plotseling koel en weenend ging ze weer in huis.

Later op den avond kwam de oudste zuster in den tuin. Ook zij ontmoette den dood.

— Nog altijd wacht ik! zei de akelige gast.

— Goed, ik ga mee! zei ze op vasten toon. Ik ben sterk, om zijnentwille kan ik u in 't gezicht zien. Wij hebben samen gespeeld, hij en ik; wij hebben in hetzelfde boek gelezen en ik heb hem alles geleerd, wat ik wist.

Weer strekte de dood zijn hand uit en wilde het meisje naar zich toe trekken.

Nu begon de zuster snel bij zichzelf te overleggen. Zij stond aan den ingang van het leven; haar leven behoorde niet meer haar; — ze kon het niet meer naar welgevallen weggeven. Reeds zonk haar de moed in de schoenen bij de gedachte, dat ze zich wilde opofferen. Wat moest er van haar verloofde worden? De donkere massa van de boomen, die bij de kerk stonden, verkondigden met haar schaduw haar zoetste geheim. Hier had hij haar voor de eerste maal aan zijn borst getrokken, hier had hij haar gekust. Hier naast haar stond de rozenstruik, van welken ze een pas ontloken roos had geplukt om hem door het geschenk te toonen, dat ze hem beminde.

De zieke knaap daar in de bedompte kamer wist nog niets van de vreugde des levens; hij zou ze niet missen. Alle geuren van den goed onderhouden tuin stroomden op haar in en vormden een keten, die haar met de aarde en het schoone op aarde verbond. Zonder nog een woord te spreken keerde ze zich om en ging heen met de oogen vol tranen van bezorgdheid, maar bereid om voor haar leven nog te strijden.

Bij het aanbreken van den dag betrad de moeder den tuin, nadat zij de anderen had opgedragen op den zieke te passen.

Tranen hadden haar oog verduisterd zoodat ze den dood niet dadelijk zag en hem eerst gewaar werd, toen ze voor hem stond. Ze herkende hem dadelijk.

— Ach ik weet het, zei ze; ge komt om hem te halen.

— Niet juist hem; 't is me niet juist om hem te doen; ik wil alleen maar een leven uit dit huis.

Toen richtte de moeder zich in volle lengte op en glimlachte, en kalm zei ze:

— Ik ben klaar.

De dood strekte nogmaals zijn hand uit om zijn slachtoffer te grijpen.

— Mag ik eerst de zaken in huis regelen? vroeg de moeder.

— Dat moogt ge; ik zal hier wachten.

De moeder keerde in het huis terug. Ze ging in alle kamers en kamertjes en onderzocht, of alles in orde was. Daarop legde ze haar boeken en sleutels in de kamer der oudste dochter. Eindelijk ging ze in de ziekenkamer en zag haar zoon met een langen blik vol liefde aan.

Noch haar man noch haar dochters waagden geluid te geven; ze wisten immers te goed, dat de moeder den dood had ontmoet en zich aan hem wilde overgeven. Toen de moeder haar doodziek kind zag, dacht ze aan den tijd, toen ze hem op haar arm droeg; en een glimlach van blijdschap kwam op haar gelaat, die op het bleeke gezicht van den zieke weerspiegelde.

De bloemen openen zich, de koude morgenwind streek door het haar der vrouw en joeg het haar voor 't gezicht. Nog eenmaal keek ze om, ze zag door den tuin, naar de kerk, het geheele dorp. Ze dacht aan haar man, aan haar dochter, maar ze wist ook, dat die allen goed bewaard waren en dat zij haar zoon zou redden.

Doch. waar was de dood? Hij had immers beloofd te zullen wachten.

Niemand was er te zien.

Doch daar kwam een slanke gedaante langs het smalle pad, dat naar den oever leidde.

— Ik ben bereid; zei ze en stak de hand uit.

Ook de gedaante stak de hand uit en vatte die van de moeder.

— Mijn broeder is weggegaan! zei de schim.

— En wie zijt gij dan? fluisterde de vrouw.

— Ik ben het leven!

Met een snelle beweging draaide de moeder zich om en snelde naar huis.

Op den drempel ontmoette ze haar man.

— Loop zachtjes! fluisterde hij haar toe, onze jongen slaapt.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
B. TIEMERSMA

VOORBESTAAN.

Vele en velerlei zijn de omstandigheden dezes levens. Hier ziet men den rijkgaard zich in weelde baden, en ginder de arme zich met zijne lompn bedekken, ternauwernood een plaats hebbende om het moe gebeulde hoofd ter rusten te leggen. Hier ziet men het verstand en de wetenschap de schoonste triomphen vieren, terwijl op 't zelfde oogenblik de domme woede aan de andere zijde zich als 't ware in het slijk wentelt. Hier licht het liefelijke schijn van de hoogste beschaving en op eene andere plaats van onzen zelfden aardkloot is het menschdom den dierstaat nabij. Op de eene plaats haalt het menschelijk vernuft schatten uit den bodem door overleg en vlijt, en scheidt zich door noeste spaarzaamheid een vreugdevol tehuis, en daar treft ons de roekelooste zorgeloosheid, en schijnt het alsof alle gevoel voor geregelde arbeid ontbreekt. In ééne stad, ja in ééne straat, of nog sterker, in één en het zelfde huis waart vreugde en geluk, en eveneens bij andere natuurgenooten is droefheid en ellende de toonaangevende levensstandaard. Hier ziet men de mensch van de zelfde bewegingen tot eenen hoogen ouderdom geraken, en daar ziet men het lijkje van een zuigeling ter aarde bestellen. Door smart verstomd ziet men de droeve echtgenooten staren in het graf van haren zoo vroeg en zoo noode door den dood ontrokken echtvriend, en op 't zelfde oogenblik wordt met luide jubeltonen op eene andere plaats het loflied der liefde gezongen. Overal ontwaart men verschil. Geen twee menschen op heel de ruime aarde, wier levensomstandigheden dezelfde zijn. Ja, 't is waar, veel kan men terug brengen tot zuiver menschelijke oorzaken, en veel van het leed wat geleden wordt komt terug tot den ontwerper zelven. Menigmaal wordt het geluk wat in aanvang reeds begon te gloren met voeten getreden, en ook heel veel leed wordt geleden waar het hoogste geluk had kunnen worden gesmaakt. Men ziet den liederlijken dronkaard lallende en schreeuwende op straat zijn dronkemansellende uitbalken, terwijl thuis door de teweeggebrachte smart eene arme vrouw zich bewust van de onnoodige en door den vader moedwillig gebrachte ellende en striemende zorg, met angst zijne thuiskomst

verbeidt, en wie zal zeggen dat de ondergang van dit misschien eenmaal zoo liefelijk het leven toelachend echtelijk geluk, niet moedwillig door den verdierlijkten mensch zelve is teweeggebracht? Wie zal zeggen dat de in armoed en in zedeloosheid verongelukte familie niet een schoon geheel had kunnen wezen wanneer niet de moedwillig gekozen drankduivel alle geluk had verwoest, en zijnen doodsstempel reeds vroegtijdig op de bleeke aanzichtjes der arme kleinen had gedrukt? Als straks de pestwalm woedt, en lijk bij lijk wordt te grave gebracht, wie zal zeggen dat niet het menschdom zelve het is geweest die door de natuurlijke gevolgen van natuurlijke oorzaken getroffen de smart en het lijden heeft te verduren van wat door onvoorzichtigheid en roekeloosheid allicht is ontstaan? Waar aan de andere zijde geslacht na geslacht als 't ware reeds in hun vaandel had geschreven om schatten op schatten te stapelen, wie zal willen ontkennen, dat wanneer het nageslacht zich verrijkt ziet door de rechtvaardige of minder rechtvaardig verkregen goederen, wie zal willen ontkennen, dat de thans bestaande rijkdom en het daaraan verbonden gemak niet terug is te brengen tot zuiver menschelijke oorzaken? Wie zal zeggen, dat waar wij den bootman met drieste koppigheid trots weer en wind zee zien kiezen, waar ieder in de veilige haven verblijf blijft houden, en hem straks de zee verslindt, zijn vrouw en kroost in de diepste droefheid dompelende. wie zal zeggen dat deze niet zijn eigen lot heeft gekozen, en het verdriet en de eindelooze smart der zijnen voor eigen verantwoordig heeft? Zeer zeker, daar zijn duizende gevallen, waarin oorzaak en gevolg, — die groote veel omvattende wet — duidelijk zijne sporen laat zien. Wij zien vele malen de smart ontstaan door eigen toedoen, 't zij dan direct of indirect, en ook duizende malen zien wij de levensvreugde zelve voorzichtig gekweekt, en het ontstane paradijs der vreugde en liefde, als het natuurlijk gevolg van het ernstig streven dienaangaande.

Toch zijn er daarentegen ook andere gevallen, waartusschen wij niet in staat zijn om het onderling verband van oorzaak en gevolg op te sporen. Maar ofschoon onze menschelijke wijsheid daaromtrent in gebreke blijft, toch bestaat er alsdan wel terdege evengoed een innig verband.

Het Evangelie namelijk heeft onze oogen wederom geopend voor de zelfde zaken die eens in oude tijden bij het volk des Heeren van algemeene bekendheid waren. Aan sommigen dergene die alstoen op den voorgrond traden had de Heer bekend gemaakt, dat het leven wat zij hier doorbrachten niet het eerste leven was, en hunne kindsheid alhier op aarde niet de eerste kindsheid. De Heer maakte aan sommigen der oude profeten

van Israel bekend, dat er eenmaal een tijd was in het verre verleden vóór hunne geboorte, dat zij gekoesterd werden in den schoot des Vaders, en aldaar onder de reine invloed der Hemelbewoners eene eerste opvoeding hadden verkregen, en dat hun heengaan naar deze verre gewesten alleen ten doel had om de begonnen opvoeding te voltooien. Lang vóór nog de aarde was gegrondvest had Hij de Algoede, die wij als onzen Vader in den volsten zin des woords hebben leeren kennen, reeds als een uitstekend verzorger zijne plannen voor de toekomst van de Zijnen gemaakt. Enkel getroeteld te worden in de koesterende tegenwoordigheid van de ons omringende gelieven kan wel onze jeugd veraangenamen, ja is zelfs voor de ontwikkeling van onze vroegste opvoeding ten zeerste noodzakelijk, maar zoodra voor ons de tijd kwam, dat meerdere kennis tot volmaking moest worden opgedaan, koos de Vader even als altijd en overal, de ware en juiste weg om zijne gelieven op te voeren tot het door Hem gestelde ideaal. Uit van Zijne tegenwoordigheid, moesten ze nu een tijdlang op eigen wieden drijven, en onder geheel veranderde omstandigheden leeren welke wegen voerden tot meerdere volmaking. De Vader liet hen niet alleen gaan, want ofschoon Hij hen wel Zijne persoonlijke tegenwoordigheid onttrok, Zijne levenslessen, waarbij zij de wegen konden leeren kennen om langs de lijn van volmaking voorwaarts te gaan, gaf Hij hen mede op reis. Wel werd hen de herinnering van alles wat hen eenmaal voor liefelijks omringde ontnomen, en zelfs schijnbaar stonden de teere hemelwezens daar alleen op dien kouden woesten grond, maar inderdaad omringde de Vader hen toch met somwijlen weliswaar ongeziene, maar daarom niet minder liefdevolle zorg. Wel was en is een sluier getrokken tusschen het schoone voorheen en het somwijlen droevige thans, maar toch is vanwege den Albehoeder daar een heir van machten uitgezonden om acht te geven en toe te zien op deze jonge levensloten, die uitgezonden om door lijden en dood gelouterd en verbeterd te worden, straks in den ouderschoot terug mogen keeren en dan pas ten volle zullen beseffen het wijze plan waarom hen deze, dikwijls zoo moeilijke zending, — was opgelegd.

(Wordt vervolgd).

VERSLAG DER AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE.

De vergaderingen der halfjaarlijksche Amsterdamsche Conferentie zijn gehouden op Zondag 12 November. Wij hadden in ons vorig nummer aangekondigd, dat deze Conferentie eerst den 19den zoude worden gehouden, maar onverziene omstandigheden hebben daarin eene wijziging gebracht.

De morgenvergadering gehouden in het gewone vergaderlokaal Wittenstraat begon om 10 uur, en werd na gebruikelijk zingen met gebed geopend door Ouderling D. Lyon, waarna tot voortzetting het zangkoor onder de bekwame leiding van Ouderling Leavitt Lied 162 ten gehoor bracht. Nadat door Ouderling A. Bakker nog een kind was ingezetend, sprak Conferentie-President O. T. Parker enkele woorden van welkom tot de aanwezigen, waarna als eerste spreker optrad Ouderling G. Meendeink, welke naar aanleiding van Psalm 25, aantoonde hoe noodig het is, dat 's Heeren wegen door Zijn woord en Geest worden bekend gemaakt, wyl heel de wereld als 't ware verdeeld is en op de ware Evangelie-prediking wachtende. Ouderling Castleton, daarna het woord voerende, deed zien, dat de Heer zich door opeenvolgende onderscheidene bedelingen van openbaring genoodzaakt zag om steeds opnieuw Zijnen wil bekend te maken, wyl het menschdom telkens wederom tot afwijking verviel. Ouderling H. Noorda sprak over de vooruitgang van het werk des Heeren ook in dit land gedurende de laatste twaalf jaren, die hij zeide te hebben waargenomen sedert zijn eerste zending. Hij besloot met het geven van zijne getuigenis die nog even sterk was als voorheen. Het koor zong daarop Lied 125, waarna Conferentie-president G. M. Farrer optrad welke in 't kort aantoonde hoe oude profetiën zoowel uit den Bijbel als uit het Boek van Mormon in deze dagen vervuld worden. Na dezen trad op de nieuw aangekomen Zendings-president R. W. Eardley, welke na zich in enkele woorden aan de gemeente te hebben voorgesteld, den toestand in Utah besprak, en er op wees dat voor den ernstigen Evangelie-betrachter op geestelijk gebied daar inderdaad vooruitgang is te verkrijgen, terwijl anders op maatschappelijk gebied daarop nimmer moet worden gerekend. In zijne rede vlechtte hij enkele aanhalingen in uit Matth. 7. Door allen werd nogmaals een lied aangeheven en de morgenvergadering werd met dankzegging gesloten door Ouderling Bakker.

De middagvergadering op dezelfde plaats gehouden ving aan om twee uur, en werd na 't zingen van Lied 38 door Ouderling S. Low met gebed geopend, waarna het Heilig Avondmaal werd bediend door Ouderlingen Hemsley, Saville, Summerill en Wade, waarna door President Parker de algemeene autoriteiten der Kerk en Zending werden voorgesteld, en gebruikelijk ondersteund. Als eerste spreker trad thans op Conferentie-President Knight, welke in korte trekken er op wees dat ofschoon de menschen in de dagen van Christus de Goddelijkheid van Zijne zending loochenden, ze toch de waarde van Zijne beginselen niet konden ontkennen. Zóó is het ook thans gelegen met de Heiligen der

Laatste Dagen. Ouderling Evans hierna het woord voerende toonde aan, dat eene getuigenis van de waarheid der gemaakte beweringen komt door den H. Geest en deszelfs inspiratie. Een viool-solo werd gegeven door Broeder v. d. Meer, waarna optrad Ouderling Grant, welke in korte woorden vermaande om terug te keeren naar de oude paden. Ouderling D. Lyon wees op het feit dat het Evangelie door ons verkondigd, niet nieuw is, maar dat deze Godsdienst in alle onderdeelen een vernieuwde uitgave is tot zelfs in alle de finesses der onderlinge organisatie van het Evangelie van Christus. Laatste spreker was Ouderling Tiemersma, welke den Heiligen aanspoorde hunne steenen bij te brengen op het vaste fundament wat door de eerste beginselen is gelegd. Ouderling Meenderink eindigde met dankzegging. De avondvergadering werd gehouden in de groote zaal van „Frascati”, Oudezijds-Voorburgwal welke geheel met eene belangstellende schare was gevuld. Hier werd na gebruikelijke opening met gebed door Ouderling T. Opheikens het eerst het woord gegeven aan Ouderling A. Bakker, welke zijne rede inkleede naar aanleiding van het lied der engelen gezongen in Bethlehems velden. Jezus kwam om de waarheid dezer woorden te bevestigen, maar de menschen hebben het niet gewild. Thans wordt daarom echter opnieuw door de Heiligen eene poging gewaagd. Het koor, thans onder leiding van Ouderling Low zong Lied 43, waarna het woord werd gegeven aan Conferentie-President Hulshoff, welke sprak naar aanleiding van het woord van Johannes den Dooper: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.”

Laatste spreker was Zendings-president B. G. Thatcher welke in eene weldoordachte rede de aandacht vestigde op den doop, en meteen afscheid nam naar aanleiding van zijn aanstaand vertrek. Wij stellen ons voor van deze rede binnenkort een meer uitvoerig verslag te schrijven. Nog dient vermeld, dat door Ouderling Castleton op schoone wijze een solo ten gehoor werd gebracht, en de vergadering werd geeindigd met dankzegging door Ouderling B. Tiemersma.

Een woord van lof komt allen toe welke mede hielpen om deze Conferentie te doen slagen, en in 't bijzonder het vereenigd zangkoor met hun beide bekwame directeuren. De samenzang was somwijlen treffend en over 't geheel zeer schoon.

Op Maandag 13 November werd de gebruikelijke Priesterschapsvergadering gehouden, alwaar verslag der werkzaamheden werd uitgebracht en door de scheidende zoowel als de intredende Zendings-president goede raad en nuttige wenken werden gegeven.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Door de gemeente te Amsterdam is eene knapen- en eene meisjesvereniging opgericht, welke zich ten doel stelt om het jonge volkje enkele avonden in de week nuttig en aangenaam bezig te houden.

Een bestuur is gekozen uit het locale priesterschap, en bestaat uit de volgende leden. Frans Wiegel, president, Joh. Bruin eerste en G. v. Paddenburg tweede raadgever, terwijl als secretaris en penningmeester is aangesteld Marinus Visser. Vóór de meisjesafdeeling zijn als leeraren benoemd, Trijntje Bakker, Bertha Nielsjon en Maria Vooigt.

Men heeft twee avonden in de week uitgekozen om te besteden aan onderlinge ontwikkeling, en wel des Maandagsavonds speciaal voor zangoefening onder leiding van F. Wiegel en Joh. v. d. Meer, terwijl des Vrijdagsavonds aan de kinderen eenig onderricht wordt gegeven in de eerste beginselen van huisvlijt, voor de jongens bestaande uit het plakken van bouwplaten, figuurzagen, enz. en de meisjes in onderricht in alle nuttige en fraaie handwerken.

Eveneens bestaat het plan om eene kleine machine aan te schaffen voor het vertoonen van lichtbeelden, en die dan tegen kleine entree toegankelijk te stellen.

Wij juichen ten zeerste het op touw gezette voornemen van de Amsterdamsche gemeente toe, en gelooven dat iets dergelijks aller navolging verdient. Wij toch kunnen onze kinderen nimmer beter van de straat houden, dan door hen in eigen kring iets te verschaffen, wat hen aangenaam bezig houdt, en vooral thans, nu de lange winteravonden weer aan komen, wordt met een dergelijke onderneming onberekenbaar veel goed gedaan.

Gedurende de maand October werd er 1985½ uur besteed aan het bezoeken van vreemdelingen en 2067½ aan het verspreiden van lectuur; 4166 Evangeliegesprekken waren gehouden, 42496 traktaten uitgegeven en 10671 boeken verspreid. Ouderling J. M. Grant heeft het grootste aantal uren met vreemdelingen doorgebracht n.l. 108. Ouderling Orson M. Calder heeft de meeste tijd besteed aan het verspreiden van lectuur n.l. 72½ uur. Ouderling H. Noorda hield het grootste aantal Evangelie-gesprekken n.l. 197. Ouderling D. E. Ostler verspreidde de meeste tractaten n.l. 1577 en Ouderling L. E. Holdaway heeft de meeste boeken verkocht n.l. 586.

Drie zendelingen der Amsterdamsche Conferentie, met name O. T. Parker, G. Meenderink, en C. Wheeler, alsmede één locale Broeder, W. Nauta, hebben Woensdag-avond 1 November ongeveer 90 brochures verkocht aan den ingang van een bioscoop-theater, alwaar het bekende film werd opgevoerd, n.l. „Een slachtoffer der Mormonen”. De boeken voor dit doel uitgekozen waren: „Leer en leven der Mormonen”, en „Ervaringen eener Hollandsche vrouw in het land der Mormonen.”

VERSLAG DER AMSTERDAMSCH E ZONDAGSSCHOOL CONFERENTIE.

Zondag 8 October is er eene Conferentie gehouden geworden van de Amsterdamsche Zondagsschool. Leider was de gemeentepresident Ouderling G. Meenderink. Het speciale zangkoor der Zondagsschool onder leiding van hunnen directeur, Ouderling A. Leavitt luisterde een en ander door schoone liederen op. Nadat door den eersten raadgever Joh. Bruin een openingswoord was gesproken, werd door de kinderen der Zondagsschool onderscheidene lessen ten beste gegeven, genomen zoowel uit het Boek van Mormon als het Nieuwe en Oude Testament. Drie zendelingen gaven een schoone samenzang ten beste en ten slotte werd door Pres. Meenderink een enkel woord tot aanmoediging gesproken. De onderscheidene leeraars en leeraressen hadden allen hun best gedaan, om een en ander tot een schoon geheel te vormen, en zonder twijfel zal deze welgeslaagde Conferentie er veel toe bijdragen om het Zondagsschoolwerk in de toekomst nog meer succesvol te doen zijn dan het tot heden reeds was.

G. Meenderink, *Pres.*

VERPLAATST.

Op 31 Oct. 1911 is F. E. White van de Arnheemsche naar de Rotterdamsche Conferentie verplaatst. Broeder White en Broeder Winslow R. Taylor zijn geroepen om het werk in Zeeland te aanvaarden. Zij zijn in gezelschap van Conferentie-President G. M. Farrer, op 4 Nov naar Middelburg gegaan, alwaar Broeders White en Taylor zijn gebleven.

Op 31 Oct. 1911 zijn de volgende Ouderlingen verplaatst: H. R. Cowburn van de Rotterdamsche naar de Arnheemsche, R. W. Evans van de Amsterdamsche naar de Arnheemsche, O. M. Calder en J. W. De Brij van de Arnheemsche naar de Groninger Conferentie.

AANGEKOMEN.

Op 6 Nov. 1911 zijn de navolgende zendelingen aangekomen, Roscoc W. Eardley met echtgenoot en twee kinderen, Wilford Davis en Thomas C. Hair uit Salt Lake City, Alma J. De La Mare uit Tooele City, Ray D. Fitzgerald uit Dcaper, Utah en Henry A. Thornock uit Bloomington, Idaho.

Ouderling Eardley is geroepen om B. G. Thatcher als President van de Nederlandsch-Belgische Zending op te volgen. Ouderlingen Thornock en De La Mare zijn de Amsterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen, Ouderling Davis is geroepen in de Groninger Conferentie te arbeiden en Ouderlingen Fitzgerald en Hair zullen hun zending in de Arnhemsche Conferentie aanvaarden.

STRIJDT!

Neen ons leven is geen schaduw,
't Is geen wafte ochtend-damp.
't Is geen snel ontwijkend droombeeld,
't Leven is een worstelkamp!

Voor den mensch uit God geboren,
Die gevormd wordt tot iets groots,
Is de rust een laakbaar toeven,
Is de slaap een beeld des doods.

Denkt er aan, gij kroost des hemels,
Dat de groeve diep en koel,
Slechts een doorgang is naar boven,
Slechts een doorgang en geen doel.

Voorwaarts! — elke morgenscheem'ring
Vinde u in onwrikbren stand,
Nader bij het doel uws levens,
Met een fakkel in de hand.

Strijdt; de tijd wordt telkens korter,
Hij snelt voorwaarts, en verslindt
Wat hij op zijn weg niet duurzaam.
Godlijk en onsterfelijk vindt.

INHOUD.

Foutenzoekers	Blz. 341	Verslag der Amsterdamsche	
Moeder	345	Zondagsschool Conferentie . .	Blz. 353
Voorbestaan	349	Verplaatst.	355
Verslag der Amsterdamsche Con-		Aangekomen	356
ferentie	351	Strijdt.	356
In ons eigen Zendingsveld . . .	354		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.